

O naději

Milovaní bratři a sestry,

rád bych vám v tomto čísle přiblížil velmi důležitou ctnost, o které se dnes málo ví a zbytečně se tak připravujeme o sladkost naší katolické víry. Bude řeč o naději, která je Božskou ctností a bez níž, jak naznačuje sv. Jan Maria Vianney, člověk nezíská pro nebe žádnou zásluhu.

Božské ctnosti jsou tři: víra, naděje a láska. Podle sumy sv. Tomáše Akvinského víra plodí naději a naděje plodí lásku. K tomu, abychom měli naději, je potřeba mít nejdříve víru v Boha.

Co je naděje?

Podle sv. Tomáše je naděje očekávání věci budoucí, která je dobrá, nesnadno dosažitelná, ale přece jenom možná. Sv. Farář z Arsu tvrdí o naději, že ona nám přikazuje zcela se odevzdat do Boží vůle s přesvědčením, že on nám bude odplácet celou věčnost. Naděje je tedy něco jako důvěra. Dále říká: Tato líbezná ctnost podpírá v utrpení mučedníky, v pokání poustevníky, v bolestech nemocné. Naděje nás utěšuje v těžkostech, vede k tomu, abychom **všechno, co děláme, dělali s hlubokým přesvědčením, že dostaneme věčnou odměnu.** Děláme to? Můžeme také říci, že naděje je velká touha po Tom, co nás v budoucím životě učiní šťastnými. Je to prahnutí po naplnění Božích příslibů.

Co je předmětem naděje?

Předmětem naděje je věčná blaženost v nebi. Na ni bychom měli často myslet! Svatý Augustin psal jednou dopis sv. Jeronýmovi a ptal se ho, jaký výraz by měl použít, aby co nejlépe vystihl štěstí vyvolených v nebi. Ve chvíli, kdy začal psát obvyklý pozdrav – „*spása a pozdrav v Ježíši Kristu, našem Pánu*“ – celá místnost se naplnila neobvyklým světlem poledního slunce a příjemnou vůní. Sv. Augustin upadl do extáze tak, že div nezemřel radostí a štěstím. Současně

k němu zazněl z onoho světla hlas: „Drahý Augustine! Myslíš, že jsem ještě na zemi, ale díky Bohu jsem už v nebi. Chceš se mě zeptat, jaké slovo bys měl použít, abys co nejvýstižněji popsal štěstí svatých? A tak tedy věz, příteli, že to štěstí přesahuje všechnu lidskou mysl, takže snadnější by bylo spočítat hvězdy na nebi, vměstnat vody všech moří do jedné láhve a celou zemi podržet v ruce, než pochopit nejnižší stupeň nebeské slávy. Řeknu ti, že se mi stalo totéž, co královně ze Sáby. Měla vysoké mínění o králi Šalamounovi, protože o něm už mnoho slyšela. Ale když na vlastní oči spatřila pořádek a nesrovnatelný lesk, jaké panovaly v jeho paláci, když poznala neslýchanou moudrost a vědění tohoto krále, udivila se a užasla tak moc, že po svém návratu domů tvrdila, že všechno, co slyšela o Šalamounovi, je ničím v porovnání s tím, co sama viděla. I já mám pocit, že během života jsem chápal něco, co se týkalo pěkného štěstí nebešťanů; ale teď vidím, že moje největší představy o kráse nebeského království jsou ničím v porovnání s tím, co zde prožívají blahoslavení.“

Jak si naději získat?

Naděje je podobně jako víra a láska, s nimiž tvoří trojici vlitých Božských ctností, darem Božím. Žádný si ji nemůže získat sám pro sebe, lze ji mít pouze od Boha darem. Proto o ni prosíme. Dostaneme-li od Boha dar víry, jistě nám neodepře ani naději a lásku, neboť jsou jako sestry, které kráčí spolu ruku v ruce.

Jak s nadějí zacházet?

Tvůrce chce, abychom celou svou naději skládali pouze v Něho, jako děti v nejlepšího otce, abychom se k němu utíkali ve všech potřebách duše i těla. Nevkládejme svou naději do králů a knížat ani do ničeho jiného, protože bychom se zklamali. Pokud chceme mít pravou naději, je třeba ji celou investovat do Boha, jinak dar naděje zmaříme. Čím více budeme rozjímat o Božím milosrdenství, tím větší v něho budeme mít naději. Také v pozemských potřebách hledme s důvěrou k Bohu tak, jak nás Ježíš učí: Nestarejte se o to co budete jíst nebo co budete pít. Pohleďte na nebeské ptactvo: neseje, nežne, nesklízí do stodol, a přece je váš nebeský Otec živí. Což vy nejste o mnoho cennější? Bůh nás nikdy neopustí, i kdyby měl dokonce kvůli naší nouzi učinit zázrak.

Naděje je možné u jiných posilovat

Neztrácejme důvěru, když nás potká utrpení, těžkosti, smutek nebo nemoc. Ať nás v té chvíli těší a podpírá naděje na nebe. Když byl sv. Simforián veden na mučednickou smrt, jeho matka mu řekla: „Synku, hled' na nebe a neztrácej odvahu! Cesta do nebe je těžká, ale krátká.“ Slova matky povzbudila v srdci dítěte naději a Simforián s pevnou mužností snesl smrt za svatou víru.

Naděje proměňuje bolest ve štěstí

Mnoho lidí si v hodině smrti vyčítá, že neuměli využít utrpení, které je přímou cestou bez bloudění zvalo do nebe. Jednou se zeptali ženy, která byla velmi dlouho těžce nemocná, a přesto neztrácela pokoj ducha, co ji v tak strašném stavu podpírá, co jí dodává potřebnou sílu a statečnost. Nemocná tehdy odpověděla: „Vím, že svědkem mých utrpení je Bůh a vím, že on mi vše vynahradí na věčnosti. Když na to pomyslím, zaplaví mě ohromné štěstí; utrpení se stane příjemným a neměnila bych svůj úděl za žádné království světa.“

Naděje je hledění k nebi

Kdo nemá ctnost naděje, ten dělá všechno pro svět - proto, aby dosáhl lásky a obdivu lidí; takový člověk nekládá svou naději do nebeských odměn. Svátý František Saleský prohlásil, že kdyby od něho v tu samou dobu dva lidé žádali, aby jim posloužil, dal by přednost tomu, od koho by obdržel méně vděčnosti, protože právě tehdy by našel více odměny u Boha.

Hříchy proti naději

Proti naději stojí zejména dvě věci. První je úplná absence naděje, tedy zoufalství. Lidé zoufalí jsou velmi nešťastní, proklínají sami sebe, utápí se ve smutku a trpkosti, ukazují na sobě malý obraz pekla. (Peklo je místo bez naděje.) Zoufalství propadl Jidáš, chyběla mu totiž naděje v odpuštění Boží, přestože by mu Pán jistě rád odpustil, tak jako sv. Petrovi, který ho zapřel. Lidé zoufalí často končí sebevraždou a to právě proto, že neví nic o naději.

Druhým hříchem proti naději je opovážlivé spoléhání na Boha. Člověk, který žije v tomto hříchu, se domnívá, že Bůh je tak „dobrý“, že ho prostě musí spasit. Vlastností takových lidí je, že nemají posvátnou bázeň před Bohem. Pro ně je Bůh jen jakýsi dobráčisko, který nebude nikoho trestat. Tito lidé často žijí v milné představě, že peklo je prázdné. Ano, to je vpravdě ďábelské vnuknutí. Jiní lidé opovážlivě spoléhají na Boží trpělivost. Úmyslně odkládají pokání ze dne na den, na zpověď mají vždy dost času. To se stalo pro mnohé důvodem k zatracení. Hříchy proti naději vyrůstají z pýchy.

Je-li kdo na tomto světě nešťastný, je to tím, že nekládá svou naději do Boha!

Drazí bratři a sestry, ochutnejme sladkost této velké ctnosti – naděje. Vždyť ona je neustálým upřeným pohledem k nebi. Ať už člověka tíží sebevětší utrpení, myšlenka na nebe ho osvěží. Dokonce mu dodá chuti dále trpělivě snášet obtíže a bolesti a to třeba ještě i větší a krutější. S nadějí se totiž utíkáme k Bohu, jako ke svému nejmilejšímu Otci, který má vše pevně v rukou. Naděje v nás plodí lásku k Bohu, protože skrze naději už zde na zemi okoušíme alespoň kapku té nevyslovitelné radosti nebešťanů.

Sestaveno podle kázání sv. Jana Maria Vianneye

POŘAD BOHOSLUŽEB na 18. 3. – 25. 3. 2012:

Den	Liturgická oslava	Místo	Čas	Úmysl mše svaté
Neděle 18. 3.	4. NEDĚLE POSTNÍ	Hustopeče	8:00	Za farníky a dobrodince
		Špičky	9:30	Za Františku Vozákovou, mža, 2 s a ž r
		Bělotín	11:00	Za + rod Polákovy, + děti a DO
Pondělí 19. 3.	SV. JOSEFA, SNOUBENCE PANNY MARIE <i>slavnost</i>	Špičky	17:00	Za ž a + r Spisarovu, Navrátilovu a DO
Úterý 20. 3.		Špičky	5:30	<i>Mše v tradičním římském ritu</i>
Středa 21. 3.		Černotín	16:00	Za + Josefa Stehlíka, manželku, rod, živ a + r
Čtvrtek 22. 3.		Bělotín	16:30	Za Annu Valentovou
Pátek 23. 3.		Hustopeče	16:30	Za Antonína a Žofii Horákovy
				Za Františka a Štěpánku Kubíkovy a 2 syny
Sobota 24. 3.		Špičky	16:00	Za + Vlastimila Humplíka, rod 2 str a ž r
Neděle 25. 3.	5. NEDĚLE POSTNÍ Změna času!	Hustopeče	8:00	Za Marii Plesníkovou, mža, syna, sourozence, rod a DO
		Černotín	9:30	Za farníky a dobrodince
		Bělotín	11:00	Za Jana a Františku Václavíkovy, 3 syny a vnuka Františka

☼ V pátek 23. 3. v 18:00 bude na faře v Hustopečích setkání biřmovanců.

☼ V neděli 25. 3. bude v černotínském kostele v 15 hodin křížová cesta pro děti a mládež.

Telefon na faru: 581 626 040